

Den sorte Dame.

Roman af
W. F. Hørlings.

(Fortsat.)

"Hvorfor det?"

"Fordi jeg inter Herem her, intet Sted, som jeg kunde vende tilbage til. Jeg var meget taknemmelig for, at jeg fik denne Plads."

"Har De nogen Forældre, Slet ingen Brøder eller Venner?"

"Ingen."

"Det gjøf mig intet for Dem, for jeg tør ikke, at De vil holde det længe u i Garrisbrooke."

"Hvorfor ikke?"

"For det første fordi De maa lase, til De er nær ved at falde ned af Stolen."

"Det skræmmer mig ikke."

"Dermaft fordi Sir Holrop vil plage Dem til Vanvid med sit onde Lune."

"Jeg maa pve mig i Taalmodighed."

"O, men der er saa meget andet her, som vil gjore det umuligt for Dem at blise her. Hr. Jsaak, en Brøder til Herren, vil blise vred, naar han finder Dem her; han kan ikke lide, at der er fremmede. Og saa er der noget andet, slattede Nany med dampri Stemme og med et saa hemmelighedsfuldt Blik paa Linda, at dennes Hjærte begyndte at banke. Desuagtet forrede hun fast:

"De mener vel Spøgeriet. Jeg tror ikke paa Spøgerser."

"Alte? Naa, De vil snart saa Troen i Haende. Men De er en forældreløs, en fremmed, yngre end jeg, og jeg kan godt lide Dem og vil gjerne staa Dem bi, naar jeg kan. — Vær! De andre Dplafere var alle radsomme! Der var en Hr. Kemble, som vor Reos havde anbefalet; han drak Brændevin, røg i Sengen, og Leed maatte hver Morgen putte ham ud af Hjærne. Han sit snart Ven at gaa paa. Saa var der tre eller fire yngre Sjæle, de kunde ikke bje Sir Holrops Grovherre og tog selv deres Kiste. Ifkun en, der var meget fattig, holdt ud naften et helt Aar, saa gif han uden at sige Grunden. Vi hade ogsaa haat en Dplafende, en grim gammel Jomfru, som jeg ikke kunde udstaa. Naa, det varedе ikke længe med hende."

"Og hvem er De, Nany?"

"Jeg er den gamle Leeds Barnebarn — Nany Leed. Jeg var tidligere hos mine Forældre i Parfoogerhuset, men nu er jeg her. Jeg vil sige Dem, hvem der er her i Huset. Koffepigen og hendes Datter, som aldrig komme her op i Bærelserne; Bedstefader, som varter Sir Holrop op, og Thomas til Hr. Jsaaks Dpartning, naar han kommer; saa er der Kate, Stuepigen, der er stodsn, og Fru Hubbard. Uden for Huset er der en Gartner, og i Staldbygningen en Kuff. Det er alt, hvad der er af Mennesker i Garrisbrooke. Og nu vil jeg jase Dem til Deres Soveværelse, det er lille, men et af de bedste."

For Linda, der var vant til smaa Bærelser, var det stort nok, og hun glædede sig ved det gamle, men smukke Møbement. I Baggens Egteras Taleovært var der indfattet et stort Spejl i Soloramme. Fra den massive Seng ragede Søjlerne i Vejret, som viste, at den en Gang havde været en Himmelfæng, men Omhængt manglede nu. Naften latterlig pinkle mod de andre tunge udskaarne Egteras Møbler tog et Par lette, moderne Kofstole sig ud.

"Et net lille Bærelse. Og det har kun en Dør; jeg kan ikke lide de mange Døre," bemærkede Nany, idet hun lystie omkring.

"Men hvad er da alt dette her, naar det ikke er Døre?" spurgte Linda.

"Det er lutter Baggestabe til Klæder og Linned; der kan gjenimes en Waagde, og de ere saa dybe, at man kan anbringe sine Koffertter indertst inde. Nu maa jeg gaa, men jeg vil endnu give Dem en Advarsel, thi jeg vilde nødig, at der skulde hende Dem noget uegageligt. For ingen Tid til Fru Hubbard, selv om hun lader aldrig saa sød, og gaa aldrig over i den østre Fløj. Derfor De følger disse to Raad, kan De maaste holde det ud her. God Nat!"

Med disse Ord skærnede Nany Sees sig, overladende Linda til sig selv og hendes egne Tanker i Anledning af densur paa Begivenheder saa rigne Dag.

Frosten Linda May var imidlertid alt for træt til, at hun skulde hengive sig til lange Betragtninger, og nappe laa hun i sin af Lavender buftende Seng, før hendes Djne sank til, og hun faldt i en dyb Søvn.

VII.

Til sin Forbauselse fandt Linda ikke det mindste paafaldende eller usædvanligt paa Garrisbrooke. Lo Maaneder havde hun allerede levet her, uden at der var mødt hende noget usædvanligt. Hun kunde nu ganske godt finde Rede i de mange Gange, dog vogtede hun sig vel for at komme den østre Fløj for nær. Mod Fru Hubbard, som overvælde hende med sin Venlighed, forholdt hun sig høflig, men tilbageholdende. Derimod havde hun i høj Grad vandt Nany's Kjærlighed og Hengivenhed. Og, hvad der var Hovedsagen, det lob endogjaa til, at hun havde fundet Raade for Sir Holrops Djne, og at hun begyndte at faste Rod paa Garrisbrooke.

Hver Dag maatte hun fra 10 til 1 lase op for den blinde og skrive Breve for ham. Efter Middagsmaaltidet stod det hende frit for at spaere omkring i den vel vedligeholdte Park og Have.

Hvor ofte sølte hun ikke naar hun vandrede omkring i de smukke Drivhuje, djs Medlidenshed med Egeren, der ikke kunde se alt det Skønne, som han ejede.

Sir Holrop kom aldrig uden for Parkens Indhegning, dog lob han sig ofte kjøre omkring inde i Parken i en Kulle, sol paa smukke Eftermiddage.

Til Garrisbrooke kom der aldrig andet end Bageren, Slagteren og Postbudet, saa for Selskabelighedens Skyld kunde man lige saa godt have boet paa Sphæverne.

Linda vandrede ofte til den nærliggende smukke Landsby og gif i Kirke hver Søndag. Hun sad da ganske alene i Holropernes store Kirkestol. Paa Hjemvejen slattede hun sig for det meste til Nany.

Sjældt denne ikke hadde betroet hende noget saadant, saa anede Linda dog, at den gamle Leeds Barnebarn hadde en Kjærligheds historie med en af de yngre Gartnere, da Nany bestandig havde saa meget at gjore med Fruget og Blomster og ofte var en Buket af de smukkeste Blomster paa Brygget. Linda passerede ofte med hende, men hun kom aldrig tilbage til Aftigvingerne fra den første Aften. Kun saa meget kunde Linda forstaa, at Fru Hubbard var ikke lidt og frugt i hele Huset.

En Eftermiddag, da Regneværet forhindrede hende i at spaere, mødede Linda sig med at vandre igjennem de store Sale i Forhuset. Hun havde ofte gjort det tidligere. Det interesserede hende at gaa omkring og se paa de smukke Malerier, Skabe og Børde med indlagt Perlemor, Skildpadde og Metal, de kjæmpemæssige japanesiske og de gubige, sirlige Væser af Sevresporcellæn. Alt dette var allerede gammelt for hende, og hun saa sig forfende omkring efter nye Abprebeller.

Da blev hun en lille Dør va'r, som hun ikke tidligere hadde lagt Mærke til. Linda tog nysgjerrig i Døren, som ogsaa lidt efter gif op. Døren førte ind til en smal Gang, ved Enden af hvilken der var en Vindeltrappe. Denne Trappe førte op til et rummeligt Bærelse, som tilfømeladende dog kun blev brugt som Pulterkamret.

Da Slodderne ikke var lukkede for Buiduerne, kunde Linda overse det strabssammen, som her var høbet op. Op til en gammel Sofa stod lænet en Harpe med brunstrængge, ved Siden stod et Hællebrædt, hvis Karvelige Form lod formode, at det var Tipoldemoder til voie moderne Koncertfiggler. En flovet Bærestol havde maaste været dets samtidige. I et Hjærne paa Sjuet laa store Bunker af gamle Bøger og ved Siden af sønderbrudte Baggelure og Lamper, bestaaende af Glas og Porcellænsgenstande. Trindt omkring ved Baggens stod gamle Portrater, Mand med Parykker, med kniblings-Kalottryds og ditto Manscheiter og Damer med affekterede Smil og Høepstailer.

Linda fandt det i sin Orden, at man havde banlyst disse Figulstralsler fra Billedgalleriet.

Men et stort Billedet stod — var det et Tilfælde eller ikke — vendt om imod Baggens. Linda var allerede saa stævet paa Haender og Klæder, at noget mere ikke skræmmede hende. Hun løstede Billedet og bar det hen til Binduet. Inden hun vendte det om, lagde hun Mærke til, at der stod noget strevet paa Værelsets Vægside. Hun bøjede sig over Indskriften og læste: "Arabella Holrop, nitten Aar gammel."

"Just min Alder," mumlede Linda. "Hvem kan hun have været? Men der staar endnu noget."

Og der var virkelig tilføjet et Par Ord under Navnet; skjønt en venlig Haand hadde søgt at viske det ud, kunde man dog alligevel med nogen Besvær læse disse Ord: "Familjens Stam."

Bevæget ved denne Dpbaelse, udbrød Linda halohøjt: "Arabella Holrop, jeg maa se dig! Hvormed kan du have gjort din Familje Stam? Lever du endnu?"

Dermed drejede Linda det temmelig tunge Billedet omkring, og under et Lag af Sids som Billedet af en ung smuk Pige i en høid Atlasstykke til Synne. Hun løstede Billedet op paa en Stol og såvode det af med sit Kommetærklade.

Billedet var saa fortrinlig maalet, at denne unge Pige med de kastanjebrune Locker hvert Djeblis syntes at kunne siige lyslevende ud af Rammen. Disse ædelte skaarne Træf, den lille, smukke buede Mund og den fint runde kind og Hage — alt bette tilfammen forerom Linda fælssom bekræftet og forstrolig. Hun saa paa Billedet gjennem den hule Haand og grublede forgyavet. Desuagtet udvode denne unge Pige, der havde braat Stam over Familjen, en mærkværdig Fortryllesse paa Linda May, som kun vanskelig kunde lsdrove sig fra Billedet.

Hun stillede det op imod den gamle Bærestol og mumlede derhos ubevidst:

"Jeg vil komme igjen, Arabella! Jeg vilde ønske, at du ikke vilde se slet saa fergnombig paa mig! Jeg kan ikke saa mig selv til at tro, at du virkelig har gjort noget slet; det er umuligt med saadanne Djne!"

Omfsider skærnede Linda sig noget tøvende fra Pulterkamret.

Da hun atter traadte ind i den røde Sal i Stueetagen, fandt hun Nany slysselsat med at siøve af.

Bed Synet af Dplafinderen lob hun Sjøvelosten falde af Stræk.

"Na, hvor De gjorde mig bange, Frosten May!" raabte hun og stemmede Armene i Siden. Men hvordan hør De fundet denne Dør?"

"Den kunde jeg let finde, da Forhængen var slaadet tilbage."

"Og De var der oppe i Pulterkamret? Men hvor De ser ud — saa fuld af Støv og Spindelvæv! —" Dermed var Nany allerede iorig slysselsat med at bsrte Linda af. "Hvad søjtte Dem der op?"

"Leidder og Nysgjerrighed!" lo Linda. "Jeg havde intet at bestille, og saa gif jeg paa Dpbaelser."

"Lad Dem ikke gribe i slygt af Fru Hubbard, og røb ikke, at De nogen Sinde har været i Pulterkamret."

"Hvorfor? Er der noget ondts deri? Døren var jo ikke lukket."

"Følg alligevel mit Raad og fortæl det ikke til nogen. Holtopperne ere en underlig Familje; de hade afskilige Hjemmeligheder, som de ikke gjerne vilde have rørt ved, og da er det Klogest at lade, som anede man intet."

"Blot en Ting Nany, sig mig: Hvem var Arabella Holrop?" spurgte Linda ivrig. "Jeg saa hendes Billede og Indskriften paa Væggen."

"Ejs! Derfor De har Deres Plads her, Frosten May, saa mavn ikke hendes Navn her!"

"Hvorfor? Hvad har hun forbudt?"

"Naa, saa forstrækeligt var det just ikke. Den stakkels unge Dame. . . Jeg vil fortælle Dem det en anden Gang, ikke her, hvor Baggene have Dreem. Derfor Herren erfarede, at jeg hadde talt til Dem om hende eller om hvilket som helst andet Familienliggende, blev jeg straks jaget paa Vorten!"

"O, sig mig blot et nu straks!" bad Linda og lagde Haanden paa Figens Arm. "Hvem var saa denne Arabella?"

"Sir Holrops eneste Barn," hørkede Nany hende ind i Dret; "hans eneste Barn og Kving. En anden Gang skal De saa hele Historien at vide, men nu — for Himmels Stuld! Fru Hubbard kunde komme listende!"

XIII

Den næste Dag mødte Linda May Nany Leed i Haven. Figens Ansigst blussede som en Røse, og hun holdt en smut Buket i Haanden.

"Hvor hen, Nany?" spurgte Linda, idet hun standfede hende.

"Tilbage til Huset, Frosten. Jeg har hentet et Par vel-lugtende Blomster, som Sir Holrop holder saa meget af — Røser, Nelliker og Vanilleblomster."

"Sir Holrop saar sig nu en Middagsjøn, og De maa ikke forstyrre ham. Kom med mig til det gamle Tempel i den anden Ende af Haven og fortæl mig Arabellas Historie."

"Jeg ved virkelig ikke, om jeg tør," soarede Nany, men vendte alligevel om. Lugtende ivrig til Buketten, vedblev hun: "Men jeg tænker, da De er fremmed her og ingen kender vidt og bredt, saa vil det ikke komme videre."

"Vidstelig ikke ved mig, Nany; for Resten tror jeg nok, at enhver i Byen ved lige saa meget som De. Vagens Datter, Frosten Garpard, spurgte mig nylig, om jeg hadde set den sorte Dame. Hvem er denne sorte Dame?"

"Frosten Garpard er en rigtig Sladdermand!" erklærede Nany vred. "Hvad har hun at fortælle om Garrisbrooke, det kommer jo slet ikke hende ved. Men da De absolut vil, saa vil jeg fortælle Dem om Frosten Holrop," slattede hun drejende behændigt af fra "den sorte Dame".

"Hun var, som før sagt, Sir Holrops eneste Barn. Faderen og Moderen var overmaade stolte af hende og mente, hun maatte saa en Hering til Mand, da hun var saa smuk og saa rig. Fru Holrop var en syggelig Dame, der lob Frosten Arabella støtte sig selv, ja, hun hadde Datteren saa "her", at hun aldrig kunde nægte hende noget. Sir Holrop, som den Gang endnu hadde sine Djnes Lys, var allerede den Gang lige saa haard og hæslig, som han er nu, men desuagtet horte Datteren aldrig et høert Ord af hans Mund. Jsaak Holrop opholdt sig den Gang ofte og længe tillige med Sønnen Alfred her i Garrisbrooke, og man sagde, at han gjerne hadde villet gifte de unge Folk, sin Søn og sin Brøderdatter, med hinanden. Alfred var saamaend villig nok, men Frosten Arabella vilde paa ingen Maade, og der vekslede ofte knubbede Ord mellem hende og Onkelen. Sir Jsaak søgte gjennem Faderen at bje hendes Vilje; men denne lo ham ud og mente, at dette Parti ikke var saa overmaade glimrende, en fattig Fætter kunde hun altid saa til Mand, hun var en bedre værd. Men hun, Frosten Arabella, delte ikke denne Vrgjerrighed, thi hun forelskede sig omfsider i en vandrende Portrætmaaler, en ung Frantsmand, som det hedder — men man kan jo aldrig vide — af god Familie, men uden en Stilling i Kommen. Han boede i Landsbjtkroen derne og sit Besilling paa at male hendes Portræt."

"Og saaledes sit hun Kjærlighed til at lære ham at kjende!" udbrød Linda, der lyttede aandløs.

"Ja. Han var en smut Mand, fortæller man, og med et interessant Bbre, som Kunstnere ofte hade. Og snalle kunne jo alle Frantsmænd — saa snallede han sig da hendes Hjærte til, kan jeg tro. De hade ogsaa Stævnemøder i Skoven, og da Jsaak mødte dem der en Dag, var det naturligvis Vand paa hans Næse, og han var ikke sen med at fortælle det til Forældrene. Du gode Gud! Der laa nok et frygteligt Hus! Frosten Arabella græd og tryggle Faderen om at lade hende saa Maleren; hun sagde, at han var hende jævnbyrdig og medhæmmede fra en gammel, fornem Familje, og hun vilde da, dersom hun ikke sit ham. Men hendes Fader var nok halv vanvittig af Brede og Raseri, og soavode, at han vilde jage hende ud af Huset og forbande hende, hvis hun vilde skænke dette Menneke en eneste Tante. Gu Tidlang holdt Frosten Arabella sig saa rolig, at alle mente, hun hadde glemt sin Maler, men da Forældrene vilde rejse til London med hende for at forestille hende ved Hoffet, løb hun sin Vej for at gifte sig med Frantsmanden."

"Al!" udbrød Linda spændt. "Og hvad saa videre?"

"Sir Holrop for i sit vilde Raseri en ugudelig Ed paa Bibelen, at han aldrig vilde se hende mere, og at hun aldrig skulde faa en eneste Skilling af ham. Og Hr. Jsaak, der gjød Dlje i Slden, bestyrkede ham i hans Forsæt, ja han gif endogjaa saa vidt, at han paaahod, at Frosten Arabella slet ikke var gif. Fru Holrop tog sig imidlertid Datterens Skjæbne overordenlig nær, og man siger, at hun i al Hjemmelighed har underføttet de unge Folk med Penge og Juveler, indtil hendes Mand opdagede det. Efter denne Historie tog han hende med paa lange Rejser, og da hun var spagelig og stadigt skante og græmmede sig, varedе det ikke længe, før den stakkels Rone døde. Efter nogen Tids Forløb stred Frosten Arabella — jeg har aldrig hørt hendes Mand's Navn —. Hendes Mand blev syg, og de lob for melig Sult. Hun skrev til Faderen, men sit intet Svar. Da kom hun selv en Skjøn Dag til Garrisbrooke med et Barn paa Armen, som skulde bede for hende, og da hendes Venner intet frugtede. Hendes Mand var død, og hun var i Rød og Stenbighed."

"Den stakkel!"

"Ja, den stakkel! Hun kom hertil en Juleaften for at banke paa Hjemmens Dør. Sneen laa højt paa alle Besje, og Vinden strøg isnede koldt over Markerne. Hr. Jsaak boede paa Garrisbrooke under Sir Holrops Fraværelse, og i Steden for Faderen fandt hun Onkelen og Fru Hubbard."

Min Fader lukkede hende ind og førte hende ind i det lille Bærelse. Der talte hun med Jsaak og med Husholderessen, men hun fandt ingen Varmhjærtighed hos dem, og de jø hende fra Soderne Dørtærstel ud i Katten. Min Fader førte hørstet Tale og Hullen, og saa faldt Døren i med et Braj, og det blev atter ganske stille i Huset. Men han, min Fader, hadde ingen Ro paa sig, han løb ud af Huset og søgte lange omkring i Sneen der ude for at finde den unge Rone, indtil han var ganske hæs af at kalde paa hende. Den næste Morgen var alt stille og intet Spor at finde, indtil den gamle Fæstlor begyndte at hyle og løbe omkring, saa Skolsteren fulgte efter den. Der, just paa Trappetrinene uden for dette Tempel, hvor vi sidde i dette Djeblis, fandt han Frosten Arabella frossen ihjel, død, med det endnu levende Barn i Haanden."

"Hvor grueltigt!"

"Hr. Jsaak skabede sig som gal, thi der maatte holdes Ligstue over den døde. Liget blev bragt ind i et Vognkar. Ganske uventet indtraf Sir Holrop Dagen efter; han forklarede, at han pludselig hadde følt Lyft til at seje Jansen hjemme. Hr. Jsaak og Fru Hubbard forstogte at holde Historien hemmelig for ham, men det kom ud ved en af Fortpakterne. Sir Holrop mødte denne Mand i Parken og overfusede ham, fordi man hadde tilladt sig at bringe et Lig ind i hans Vognskur. Breben løb af med Manden, og han buste ud: "Det er Deres eget Kjød og Blod, Deres Datter, der ligger der inde, død af Kulde og Sult!"

"Hvor grueltigt for Sir Holrop!"

"Han vilde først ikke tro det," vedblev Nany, hvis Rinder brændte af Jvæ og varmhjærte Harmes, og han gif spejrenstreges ind i Sturet. Men da han hadde løftet Linet fra Ligets Ansigt, styrkede han til Jorden, ramt af Slaget. Han soavode lange mellem Liv og Død, og da han endelig kom sig, var han blind. Han fik ikke at vide, at det var Hr. Jsaak, der hadde jaget hans Datter ud i Vintervejret. Om Barnet hed det sig, at det var død, men det kan vel være, at han har slået det af Væien. Nok er det, man har aldrig hørt noget til Barnet. Godt var det for Hr. Jsaak, thi Frosten Arabellas Navn vilde være Sir Holrops lovsmæssige Arving, medens Hr. Jsaak nu er det."

Nany holdt aandløs inde.

"Hvilket afskyeligt slet Menneke denne Jsaak maa være!" raabte Linda med vaade og paa samme Tid flammende Djne.

"Og han er lige saa Klog som han er slet!" stemmede Nany energist i med. "Men Broderen, Sir Holrop, anset ham for et Møstet af Godhed og Visdom, og ser op til ham som til en Helgen."

"Den stakkels gamle Herre maa være let at føre bag Lyset," mente Linda i en ringeagtende Tone.

"Ikke saa let, som De synes at tro, men Hr. Jsaak slyffer enhver."

"Jeg vil haabe, at han ikke kommer her til."

"Vi haade alle det samme, men han kommer regelmaassig sig. Han bliver jo Herre af Garrisbrooke, naar Sir Holrop dør, og — Gud forlade mig min Synd, Frosten May! — jeg er somme Tider nær ved at tro, at det varer ham for længe. Han efter Penge og er fattig, og Herren er vel rig, men er ogsaa meget paaholdende og vil ikke rykke ud med noget af hvad hans er."

Nany rejste sig, men Linda holdt hende tilbage med Spørgsmaal:

"Holdt, Nany! Inden De gaar, maa De siige mig, hvem den sorte Dame er?"

"Slidder og Sladder er det, Frosten May! En dum Spøgelseshistorie, som Folk hade hittet paa, og som De er alt for bannet til at tro paa. Jeg tror ikke en Gang selv det paa, skjønt jeg ikke har lært stort mere end at strive, læse og regne."

"Jeg kan ikke tro, at en ung Dame som Frosten Garpard skulde selv finde paa noget saadant," mente Linda. "Hun fortalte mig, at en Mandge Folk hadde set den sorte Dame og at nogle Tjenerne havde forladt Huset, for de kunde ikke være i Fred for Spøgeriet."

"Ensomheden har forbrøvet dem. Gjenfærd — Kanden Sandelig, dersom det spogede i Garrisbrooke, maatte Frosten Arabella gaa igjen og ingen anden. Men her i dette Tempel, hvor hun har ubaadet, forkommer det mig altid at være i Hyggelig, særligt mod Solnedgangen. Kom, Frosten May, Ladderne begynde alt at siige, og jeg er overbevist om, at Sir Holrop saaner Dem. Lad os gaa ind i Huset."

Linda fulgte denne Dpfordring, og de to unge Piger gif tauve ved Siden af hinanden.

IX.

Sommeren var bleven afløst af Esteraaret, og dette begyndte nu at gaa over til Vinter. Nødbrunne og gulv Blad hjoirede hen ad Jorden, Vinden fo'r med en skarp Vind, og gennem de blaflede Træers Kroner, og tatte Taager hyllet Egnen ind i et graat Slør. Garrisbrooke frembød ikke noget lysteligt Syn, selv om de graa Stenmure var omlystede af Solens Straalr, og under de nu herfendende Omstændigheder saa det ligesom trist ud; men hoerken Stedets Uhygge eller Himmels uventlige Afsyn havde nogen Indflydelse paa Linda May. Hun var jo ung, rast og fuld af Krokraft. Derimod var Fru Hubbard plaget af Gigtsmerter og en slem Høst, og var nappe i Stand til at slæbe sig omkring i Huset, og da hun Leed tappedes med hende i Veklager over den slemme Gigt. Ogsaa Sir Holrop sølte sig usædvanligt svag og hyppig plaget af Nishma, hvad der gjorde ham yderlig plet og lunefuld.

Men Linda hadde nu levet sig godt ind i Forholdene paa Garrisbrooke og sølte ikke mere Frygt for den blinde, ifølge vel han mangen Gang skændte paa hende og lob hende løb op, til hendes Stemme blev hæs. Hun sølte Medlidenshed med den ensomme Dlding og søgte at hæbes ham ved fængslende Dpmerksomheder. Hun tilberede taks Mennesker og søgte for hans Vedkommelse og Udsprebelse, idet hun fortalte ham Begivenheder og Smaaant fra Landsbyen. Bl. a. m. belte hun ham ogsaa, at det hed sig at Gjere af Doreb-Caas vilde vende hjem med det første.

(Fortsat.)